

BOLDOG BARTOLO LONGO

A RÓZSAFÜZÉR TIZENÖT SZOMBATJA

A RÓZSAFÜZÉR KILENCEDIK SZOMBATJA

1. Soron következő **tized** elmondása (előimádkozóval)

A negyedik fájdalmas titok:

„... aki értünk a keresztet hordozta.”

2. **Elmélkedések** (felolvasó)

I. Elmélkedés

Jézust halálra ítélték.

Szemléld, lelkem, hogy a megfélemlített Pilátus hogyan próbálta háromszor kiszabadítani Jézust, de a nép mindhárom alkalommal hangosan halált kiáltott: „El vele, el vele, feszítsd meg őt!” (Jn 19,15). Pilátus igazságot szolgáltatathatott volna; ehelyett, miközben ártatlannak nyilvánította Jézust, szabadon bocsátotta Barrabást, és hitvány emberi szempontok alapján Jézust ellenségei kezére adta, hogy megfeszítsék. A Názáreti Jézust a császár nevében a római törvények szerint mint nyilvános gonosztevőt, aki a zsidók királya akart lenni, halálra ítélték; arra ítélték, hogy két gonosztevő között feszíttessék keresztre.

Lelkem, íme a perc, amikor a te Jézusodat, Istenedet, Teremtődet, az ember Megváltóját emberek ítélik arra, hogy szégyenfán, az ő kezük által haljon meg. Ki tudná megrendülés nélkül hallgatni ezt a kegyetlen halálos ítéletet? És te mit teszel? Kérd Máriát, engedje meg, hogy vele légy azon a fájdalmas úton, amelyen ő ma Fiával együtt a Kálváriára megy.

Ó, Mária, fájdalma anyja, nem hallod az ordítást, amely halált kiált a Fiadra? Ki támogat téged ebben az embertelen tömegben? Hogyan tudsz talpon maradni ekkora vadság közepette?

Íme, Jézusodat, a te életedet, az ég és föld Királyát, az emberek Teremtőjét, a bűnösök egyetlen reménységét – halálra ítélték! Ellenségei örömmel hallják az ítéletet, barátai és tanítványai megdöbbentek; de az ártatlan Bárány természetének tiltakozása és e nagy igazságtalanság miatti fájdalma ellenére a halált is szeretettel fogadja. Ó, engedelmesség! Ó, Jézusom szívét tépő fájdalom! Te érzed e nép hálátlanságát, amely kiáltja: „*Nekünk nincsen királyunk, csak császáruk!*” (Jn 19,15). „*Az ő vére mirajtunk és a mi fiainkon!*” (Mt 27,25) Hálátlan nép!

Mily félelmetes tanítás ez a számodra, lelkem! Hányszor hárítottad az ördögre és a testi gyöngeségre a bűnt, amit szabad akarattal követtél el! Így a zsidók is, elvakulva a gyűlölettől, jelentéktelennek tartják, hogy magukra és fiaikra hívják Isten Fiának a vérét. A nép zavaros kiáltásai egyesülnek bűneid hangjával, amelyek kezdettől fogva ott voltak az örök Atya előtt, hogy az Üdvözítő halálát kérjék, aki magára vette a világ bűneit. Emiatt mondja Szent Pál, hogy akik bűnt követnek el, újra megfeszítik Őt, mert megújítják halála okát.

Bocsáss meg nekem, Istenem, mert én gonoszabb vagyok annál a népnél. Ők nem akarnak látni téged, mert nem ismernek. Én pedig, aki hiszek benned, imádlak téged, és vallom, hogy létezel, hányszor hunytam be a szememet előtted, amikor megjelentél, hogy magadhoz vonj engem? Orvosold e bajt, Uram, add, hogy soha többé ne veszítselek szem elől, mindig Te légy tekintetem, vágyaim, szerelmem tárgya.

Hallgasd csak, bűnös lélek, az ítéletet követelők hangját; figyeld a katonák készülődését a kivégzésre. E zűrzavar közepette figyeld Jézus hallgatását, békéjét és szeretetét: mindent hall, mindent lát, mindent elszenved a panaszkodás és a türelmetlenség legkisebb jele nélkül. Ó, lelkem Istene, hogyan vagyok képes végignézni, amit

látok, és hallgatni, amit hallok? Te, hamis király?! Te, lelkünk hűséges barátja – lázadó?! Te, az élet szerzője – halálra vagy méltó?! Én vagyok vétkes e bűnökben: és a vétkes él, míg az ártatlan meghal? Az Úr odaadja a saját életét, hogy megmentse a rabszolgáát? Ó, isteni szerelem, ó, tiszta szerelem, miért nem emésztesz meg lángjaiddal? Miért nem vagyok egészen a tiéd, ó, mindenható Szív, amely értem áldozod magad?

II. Elmélkedés

Jézus vállára teszik a keresztet.

Hogy mindenki ráismerhessen Jézus Krisztusra, letépték róla az öreg köpenyt – újra fölszakítva a sebeket –, és ráadták a saját ruháját. Köntösét, mivel varratlan és elől is zárt volt, a fején keresztül kellett ráhúzni. A töviskorona útban volt, beleakadt a ruhába, és ettől a töviszúrások megújultak és újra vérezni kezdett a fej. Ezek után az Üdvözítő kijött Pilátus házából, és a tömeget viaszszorító katonák sorfala között a kijáratnál meglátta a számára odakészített keresztet.

A keresztre feszítés volt a legszégyenletesebb minden kivégzés között; a rabszolgáknak és a lázadóknak volt fönntartva elrettentésül. E hosszú és súlyos keresztet rátették tehát Jézus roncsolt és tépett vállaira. És Jézus nem rettent vissza! Ő a keresztet mindig úgy tekintette, mint drága menyasszonyát, mint barátai menedékét, mint vezércsillagot választottai számára e világ zátonyai között, mint dicsőségének győzelmi jelét és végtelen szerelmének örök emlékművét.

Amint az Üdvözítőt a kereszthez vezették, rátekintett és nem az ajkával, hanem szívével és lelkével mondta: „Ó, drága, szeretett kereszt, amelyre egész életemben vágytam! Te vagy az én menyasszonyom, érted szolgáltam harminchárom évig. Te vagy kincseim osztogatója, győzelmeim diadalmi jelvénye, szerelmem dicsősége és koronája. Íme a nap, amikor szorosan egyesülni fogunk. Te leszel választottaim lobogója, akik csak a kereszt által

jutnak el a dicsőségre. Te vagy az én szolgálaim dicsősége: aki benned dicsekszik, azt meg fogják tisztelni, aki téged szégyell, az gyalázatra jut. Ma végy te a karjaidra, és én megfürdetlek a véremmel; és minden nemzetek anyja leszel. Jöjj tehát, hűséges társnőm, együtt menjünk a Kálváriára, ahol el kell szenvednem a halált, amely a testemet ki fogja szakítani a karjaidból, de nem fogja elszakítani tőled a szívemet. Te leszel az alvilág rettenete és a Paradicsom dicsősége. Azoknak, akik keresni és követni akarnak engem, te leszel a vezérük, és általad fogják elnyerni mindazt, amit tőlem várnak.”

A kereszti iránti ilyen tisztelettel és szeretettel hagyta, hogy a vállára tegyék; gyöngéden átölelte, és így indult el előttünk mint az üdvösségre rendelték feje és mintája; és mivel nem volt ott nagyobb az Ő szűz anyjánál, neki adta az első helyet e lobogó alatt.

Mária a földön látott vér nyomán követte Jézust Jeruzsálem utcáin, amint ezt ő maga Szent Brigittának elmondta. És miközben Jézus a vállán vitte a súlyos keresztet, Mária a szívében nem kevésbé fájdalmas keresztet vitt. Így akarta tanítani nekünk a következő három igazságot:

Az első, hogy igen nagy kiváltság a keresztet hordozni Jézus Krisztus után. A második, hogy mily távolinak kell ítélnie önmagát e két tökéletes mintakeptől, Jézustól és Máriától annak, akinek nincs keresztye. A harmadik, hogy mily nagy a vaksága annak, aki nem vágyódik e kiváltságra és nem érti ezt.

Jézus azt akarta, hogy fényes nappal a keresztyét hordozva saját ruháiban lássa az egész nép Jeruzsálem legforgalmasabb utcáin Pilátus házáig, hogy példájával megerősítse azt, amit szavaival tanított: *aki nem hordozza a keresztyét Őutána, nem méltó arra, hogy tanítványa legyen.*

III. Elmélkedés

Jézus viszi a keresztet.

Szemléld, lelkem, Üdvözítődöt, aki kijön a Praetoriumból, a súlyos teher alatt meggörnyedve, a vérveszteségtől elgyöngülten; alig áll a lábán. Ilyen állapotban indul a Kálvária felé, előtte egy kikiáltó és két gonosztevő, akiket vele együtt feszítenek keresztre, körülötte a katonák, akik szüntelenül bántalmazták; mögötte a papok, a törvénytudók, a farizeusok és a zsidók fejedelmei, akik el nem hagyják őt, amíg nem látják, hogy meghalt. Közben a szelíd Megváltó kifulladásra verítékezik, lélegzetét veszti; erőfeszítéseitől sebei újra fölszakadnak. Végül kiér a városból, és ereje fogytán összeroskad a kereszt alatt és a földre zuhan. A katonák ütlegekkel és szidalmakkal próbálják talpra állítani; a zsidók azonban félnek attól, hogy meghal, mielőtt megfeszíthetnék, ezért meglátván Cirenei Simont, aki a mezőről jött, kényszerítették, hogy vegye át a keresztet és vigye a Kálváriáig. *„Nagy tömeg követte, asszonyok is, akik jajgattak és sírtak miatta. Jézus pedig – inkább törődve a mi bajainkkal, mint a saját kínjaival – hozzájuk fordult: Jeruzsálem leányai, mondta nekik, miattam ne sírjatok, de magatokat és gyermekeiteket sirassátok, (...) mert ha a zöldellő fával így tesznek, mi lesz a sorsa a kiszáradt fának?”* (Lk 23,27-28.31).

Mária – Szent Bonaventúra elmélkedése szerint – egy mellékutcán elébe kerül, és keresi a helyet, ahol találkozhat a Fiával, mert arra kell elhaladnia. El is éri, de jaj, a sebek, a kékségek, a rászáradt vér olyanná tették, mint egy leprás. Mária szeretettel és félelemmel nézi, Jézus pedig, letörölve szeméről az alvadt vért – amint Szent Brigittának elmondta –, anyjára tekintett. A fájdalom tekintete megsebezte a két legnemesebb, legszeretőbb, legszentebb Szívet. „Fiam!” – mondta a kesergő anya, és többet nem szólt, mert a fájdalom teljessége oly heves volt, hogy amint Szent Bernát mondja, ha az összes teremtményekre szétoszlott volna, mindnyájan meghaltak volna a keserűségtől. A Próféta mondta: *„Ó, ti mind, akik*

általmentek az úton, nézzétek és lássátok, van-e fájdalom az én fájdalmamhoz hasonló?” (Siral 1,12).

Az anya szerette volna átölelni, de erőszakkal ellökték, és a szenvedő Urat továbbtaszították. Mária követi őt. A legfájóbb seb, ami ezen az úton az isteni Megváltót gyötörte – Tiszteletreméltó Tauler és Szent Bernát elmélkedése szerint –, a vállsebe volt, mivel a rákötözött súlyos kereszt az addig ütött sebeket egymásba nyitotta. E seb fájdalma a szívig hatott.

Ó, Szent Kereszt, amelyet Üdvözítőm verítéke és vére szentelt föl, én is átöllelek. Te leszel menedékem, világosságom, tudományom és minden bölcsességem. Ne hagyj el engem, ne távozzál tőlem akkor sem, ha a testem fél és menekül Tőled. Benned van az üdvösség, az élet, a gonosz szellem fölötti győzelem, a szív öröme, az erények tökéletessége. Te erősítetted meg az apostolokat, bátorítottad a vértanúkat, támogattad a szüzeket, megszentelted mind az igazakat. Te vidámítod az angyalokat, oltalmazod az Egyházat, betöltöd az eget, és az utolsó ítélet rettenetes napján te jelensz majd meg Jézussal választottainak dicsőségére és ellenségeinek örök megszégyenülésére.

Én nyomorult és bűnös lelkem, mit találtál, amikor a kereszttől elmenekültél? Bármit tettél, hogy elkerüld, mindig találoztál vele, mert a számkivetés helyén, a könnyek völgyében élsz. Ha egyik oldalon menekülsz, a másik oldalon megszámlálhatatlan gyötrelmem vár, amelyek szomorítanak, nyugtalanítanak, megzavarnak, támadnak és megfosztanak minden reménytől. Ha a világ örömeit keresed, elveszíted a szív békéjét, a belső vigasztalást, a mennyei bölcsességet: a világ megoszt, szorongat és magával ragad. Ha menekülsz a kereszttől, hogy tested hajlamait kövesd, állhatatlan leszel, és folyamatos háborgásban lesz részed. Ha hagyod, hogy hiúságok után fuss, üres és éhes maradsz, mindig vágyakozni fogsz, és soha nem leszel megelégedett. Azok a dolgok, amelyeket oly nagyra tartottál, megcsalnak: elvesz az egészség, a megbecsülés, a

gazdagság, és végül a barátok. Amire vágytál, soha nem éred el; és ha olykor eléred, nem lesz maradandó. Semmi biztos reményed nem lehet az életben: a halált csalódások és gyötrelmek kísérik, és bármily sokan vesznek is körül, vádol a lelkiismereted. Minden lépésnél ezer kellemetlenséget találsz, és a sok haszontalan törődésből gyakran nem marad más, mint keserű könnyek, vigasz nélküli fájdalom, kártérítés nélküli veszteség.

Íme, Szent Kereszt, ezek azok a veszedelmek, amelyek között vergődve futottam előled, amikor megjelentél, és nem akartalak átölelni egész szívemmel.

Ó, Szent Kereszt, Paradicsom világossága, szorongatottak biztos menedéke, fogadj karjaid közé, és add meg, hogy általad eggyé váljak azzal, aki rajtad, Szent Kereszt, üdvözített engem. Amen

Imádság a keresztet hordozó Jézushoz (közösen)

Ó, Úr Jézus, ó, Üdvöztőm, ezen a kereszten te a világ minden bűnét hordozod, ez az, amitől oly nehéz a terhed. Miközben a Kálváriára mégy, sóhajaid az egekbe hatnak. Szentséges szíved érzései megindítják az örök Atya szívét a szegény bűnösök iránt, és megnyitják számukra az utat a dicsőségre. Te mélységes hallgatásban vagy, de ez a hallgatás messziről hallható, és minden embert követésedre hív. Ó, vezérem, reménységem, életem, legfőbb kincsem, add, hogy ott legyek, ahol te vagy szent anyáddal, és ahol a te hűséges barátaid vannak valamennyien. Vigyél magaddal, Uram, vonj magad után, nehogy szem elől té vesszelek téged vagy a keresztedet. Követni és utánozni akarlak; és inkább akarom, hogy veled együtt megfeszítsenek, mint az élet minden örömének élvezését.

Én azonban fáradékony és gyöngé vagyok; megvallom nyomorúságomat. Te vagy az én erősségem. Hová még egyedül, ó, lelkem élete? Nem hallok az utánad kiáltó szavát, aki csak messziről tud követni téged? Nélkülem még föl a Kálváriára?! Add nekem a keresztet. Aki korábban a gonosztevők vezére akart lenni, íme, most egy a követőid között. Ne csak egy latrot, hanem velem együtt kettőt üdvözíts, ó, Megváltóm, ó, Istenem. Amen

3. Ennek a titoknak az *erénye* a saját kereszted szeretete. (pap)

Gyakorlósa

Jó szívvel öleld át keresztedet, amely az állapotodból adódó apróbb keresztek összessége. És ha valami krónikus betegséged van, rejtse el mások szeme elől mint kincset, amely naponta gazdagít az örökkévalóságra. Ma gyakran mondogasd Jézus Krisztus szavát: „*Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl a keresztyét, és kövessen engem.*” (Mt 26,24).

***Röpima* (pap)**

Ó, Mária, bármilyen nagy bűnös vagyok, légy mindig anyám!

***Szentmise előtti imádság* (pap)**

A zsidók, ó, Jézusom, egyhangúlag halált kiáltottak rád: „*El vele, el vele, fessítsd meg őt!*” Én azonban, Uram, mindig látni akarlak és át akarlak ölelni a kereszttel együtt, ami a te kiváltságos lelkeidnek a nászágya. Hozd ki tehát Őt, ó, Mária, e megvadult emberek közül, akik nem tudják elviselni a jelenlétét, és add nekem: karomba veszem, bekötözöm a sebeit, imádom Őt, és neki fogok szolgálni.

Jöjj hozzám, ó, Üdvözítőm, szerelmem: jöjj hozzám, aki utánad vágyódom, téged kereslek, téged szeretlek olyan megcsúfoltan, ahogy vagy. Jöjj a lelkembe, élj benne, és add, hogy meghaljak érted.

De bocsáss meg, Istenem, mert én rosszabb vagyok, mint az a nép. Ó, jöjj hozzám, örök javak kincstára, aki szabadon adod nekem magadat és oly hevesen vágyakozol arra, hogy az enyém légy! Ma, amikor magamhoz veszek, a kereszttel együtt öllelek át, és azt akarom, hogy Cirenei Simonnal együtt könnyítsek súlyos terheden, keresztedet hordozva a saját keresztemben.

Szeretnék rád hagyni, a kezedbe adva mindenemet, amim csak van. Az igazságosság rendjében már a tiéd vagyok, mert véreddel és kereszthaláloddal megvettél engem; tekints rabszolgádnak, és add meg, hogy egészen a tiéd legyek. Ha magaménak mondhatlak, teljesen gazdag vagyok. Jaj nekem, ha csak egy percre is eltávolodom keresztedtől és az engedelmességtől, amivel neked tartozom. Én annyira szegény vagyok, hogy nem tudok neked mást adni, csak magamat, a nyomorúságaimat, a hűtlenségeimet, a bűneimet.

Ó, Isten Báránya, aki elveszed a világ bűneit, moss meg a véreddel, mielőtt egyesülsz velem: tisztíts meg a te szeplőtelen testeddel, és erősíts meg a kereszteddel! Jöjj, Uram, hogy örökre a tiéd legyek.

Ó, Mária, tőled szeretném átvenni a bűneim miatt annyira megsebzett Fiadat. Te találkoztál vele a keserves keresztúton, amikor elesett a kereszt súlya alatt. Láttad a szenvedés eszközeit, a szögeket, a kalapácsot, a köteleket, és Fiad halálának minden eszközét; vigyél oda Jézushoz engem, aki a kereszthordozás közben többször elestem. A bántásokat, amelyeket Ő a katonáktól szenvedett el, az én bűneim okozták: esdd ki számomra a kegyelmet, hogy többé vissza ne essek, és Szent Veronika példája szerint töröljem le véré a szívemben. Vésd bele e hálátlan szívbe az én Istenem annyira roncsolt arcát, hogy átöleljem a keresztjét, és az Ő arcképével a szívemben soha többé el ne hagyjalak.

Ó, Szent Veronika, te szerencsés Cirenei Simon, hűséges Magdolna és mind ti jámbor asszonyok, akik együtt szenvedtetek a kereszt súlya alatt eleső Jézussal, és támogattátok Máriát a

részvételtekkel, imádkozzatok értem, adjátok nekem érzelmeiteket, támogassátok hitemet, erősítsétek reményemet, növeljétek szerelmemet a megfeszített Jézus iránt, aki útítársam, váltságdíjam és eledelem lett. Amen

4. Szentmise előtti állandó imádságok (közösen – külön füzet 1. oldal)

5. SZENTMISE

6. Szentmise utáni imádság (pap)

Imádlak, ó, végtelen szeretet; imádlak *Jézusom Szíve*, életem forrása, a lélek világossága, üdvösségem forrása, kincsháza minden jónak, amit magaménak mondhatok és remélek. Most, amikor a szíved az enyém, egyek vagyunk; most elmondhatom Apostoloddal: „*már nem én élek, hanem Krisztus él bennem*” (Gal 2,20). És Sziénai Szent Katalinnal is mondom: *Uram, neked ajánlom a te Szívedet, és nem az enyémet*. Mivel azt akarom, hogy a szívem egészen a tiéd legyen, tedd meg bennem is azt a cserét, amelyet e szolgálóleányodban megtettél; cseréld ki a szívemet, és tedd az enyém helyére a tiédet. De ha túl sokat kérek, akkor legalább teremtsd újjá a szívemet, hogy csak érted dobogjon, érezzen és éljen.

Ó, Jézus lángoló Szíve, égesd szívembe kereszted pecsétjét, hogy támaszom legyen a kísértésekben, fond körül töviseiddel, hogy kicsivé legyen, égesd lángjaiddal, hogy téged szeressen. Ó, te, Jézus Szívében szüntelenül égő, soha ki nem alvó tűz, mily csodálatos a te szerelmed találékonysága! Isteni szeretet, aki elszenvetted a halált a kereszten, mert mi ezt kértük tőled; és ha mást kértünk volna, a kivégzés más módjának is alávetetted volna magad. Ha teljesítettél ilyen barbár vágyakat, miért ne hallgatnál meg amikor azt a kegyelmet kérem tőled, hogy szerethesselek és neked szolgálhassak?!

De mennyire szégyenkezнем kell előtted, ó, Uram, amikor látom, hogy te átadtad magad ellenségeid igazságtalan és kegyetlen akaratának, én pedig vonakodom teljesíteni a te akaratodat? A te akaratod a regulája minden egyenességnek, én pedig, ha valami nehézség támad nem vetem alá magam! Rendelkezhetsz-e felőlem úgy, hogy az ne a te dicsőségedre és az én javamra szolgálja? Bajaim jóra változnak, a kísértések és kudarcok egyesítenek veled, maga a halál pedig átlépés a boldog életbe: én pedig panaszkodom, futok előled és elégedetlenkedem a csodálatos rend miatt, amit oly bölcsen és jóságosan meghatároztál! Ó, lelki vakság, ó, keményszívűség!

Istenem, mátol fogva változtasd meg szívem készségeit: fenntartások nélkül ráhagyatkozom akaratodra. Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád. Most veled együtt átölelem a keresztemet; feszítsd meg a testemet és lelkemet, a szívemet és értelmemet, hogy a te akaratod legyen meg, és ne az enyém, most és mindig, életben és halálban, az időben és az örökkévalóságban.

Most hozzád fordulok, ó, *Mária fájdalmas szíve*, aggodásoktól megtört, Jézus keresztyétől szaggyatott és gonoszságaimtól átszűrt szív! Lábadhoz borulok, fájdalmas Anya, és bocsánatot kérek tőled, mert bűneimbe számtalanszor visszaesve oka voltam Jézusod keresztye alatt megszennyvedett, növekvő keserűségnek. Miként volna lehetséges, ó, Anyám, hogy békében éljek a bűnnel, hiszen az veszi el az életet tőled és a Fiadtól. Imént a te kezedből kaptam Jézusodat és a te kezedből akarom fogadni az élet minden keresztyét és keserűségét. És ha keresztyre kell feszíttetnem a világnak, és a nép gyalázatává és megvetésévé kell válnom, akkor, ó, Mária, te légy igazán jóságos anyám és egyetlen vigasztalásom.

Ó, *legszentebb Szentháromság*, aki nekem adta Jézus Krisztust és az Ő keresztyét, megköszönöm és hálát adok neked ezzel a szent áldozattal, amelyet egyesítek mindazokkal a szentmisékkal,

amelyeket a világon ma mutatnak be, és amit a világ végéig fognak bemutatni.

Isten angyalai, a Bárány trónját körülvevő szent szellemek, imádjátok értem Jézust a szívemben!

Ó, mennyei Jeruzsálem, a dicséret és hála himnuszát énekeld értem mindazért a jóért, amiben Jézus keresztjéről részesültem. Boldog lelkek, akik a földön szorongatást szenvedtetek és keresztt alatt roskadoztatok, és ti bűnös lelkek, akik az Üdvözítő keresztjének erejéből oly bőségesen részesültetek az isteni irgalmasságban és most dicsőségének örvendhettek, imádkozzatok Jézushoz, imádkozzatok Máriához: méltassanak arra, hogy egy napon helyet foglalhassak köztetek az égben. Amen

7. Szentmise utáni állandó imádságok (közösén – külön füzet 2. oldal)

8. Ének (Salve Regina – Hozsanna 322)